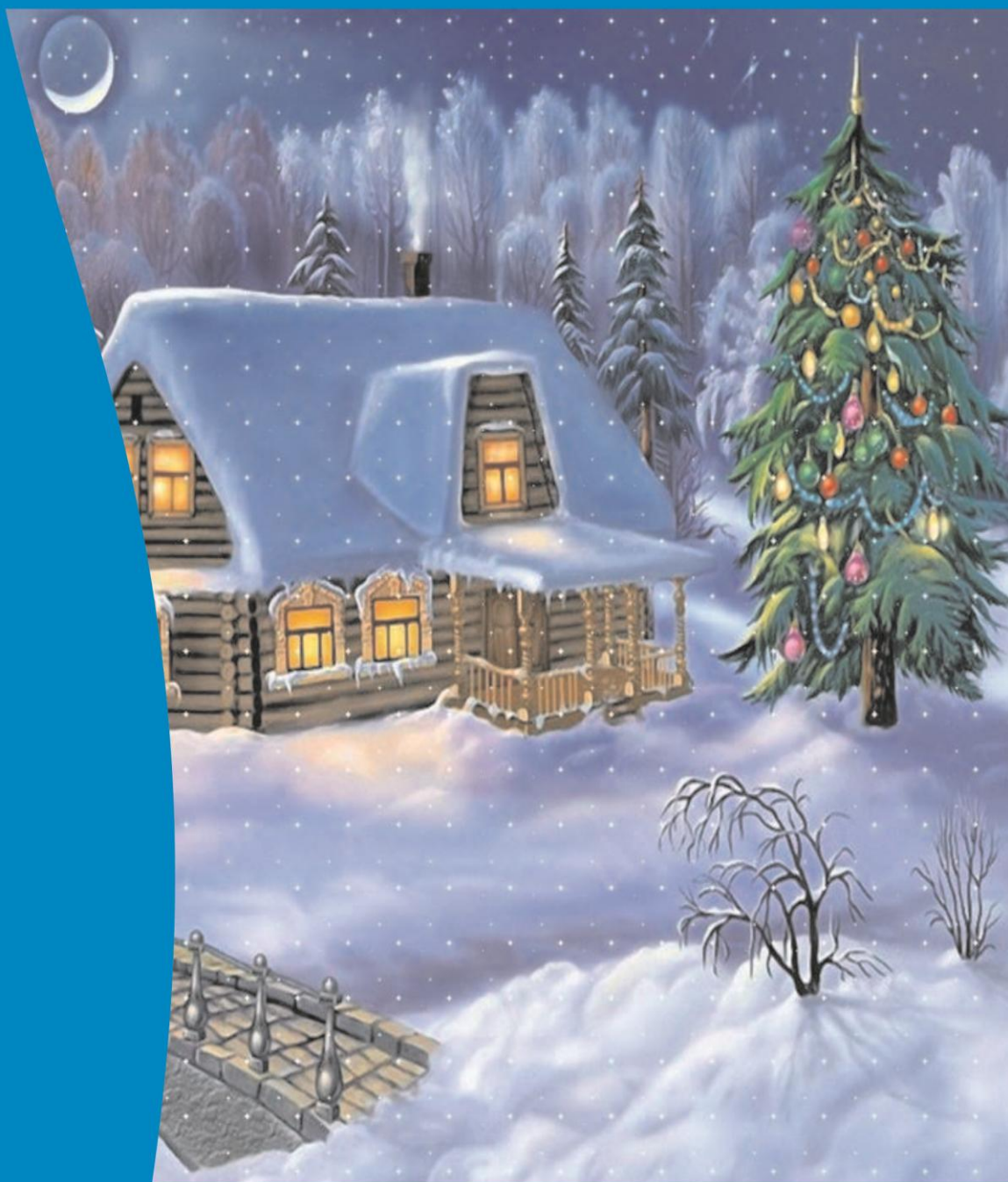

RECREATIA MARE

NR. 17 decembrie 2011

REVISTA SCOLII „NICOLAE IORGA” FOCSANI

DIN CUPRINS:

EDITORIAL *EVENIMENTE

CREAȚII PREMIATE*DE LA BIBLIOTECĂ ADUNATE

CE NE ÎNVAȚĂ MATEMATICA?

***ENGLEZĂ *FIZICĂ*CHIMIE**

Echipa de redacție:

FONDATOR - COORDONATOR: Prof. NIȚU
LILIANA

Redactor șef

Cojocaru Alexandra – Cls. a VII-a A

Redactor-șef adjunct:

Mihăilă Viviana – Cls. a VI-a A

Redactori de rubrică:

Marian Cristian – Cls. a IV-a A

Blaga Andreea – Cls. a IV-a B

Ștefan Ider – Cls. a VI-a A

Corț Gabriela – Cls. a VII-a A

Pușcașu Claudia – Cls. a VIII-a A

– Cls. a VIII-a B

Tehnoredactare:

Bibl./doc. Adriana Măciucă

IDER ȘTEFAN – Cls. a VI-a A

Asistență computerizată:

prof. bibl. Adriana Măciucă

Colaboratori:

Director prof. Sîrbu Ioana

Prof. Dumitru Gabriela

Prof. Suliman Marinela

Prof. Zota Maria – Grup Școlar Mărășești

Prof. Mihăilă Mihaela

Prof.înv.primar. Angheluță Nicoleta

Prof. Boldeanu Marlina

Prof.înv.primar. Sbîrciog Cerasela

Prof. Chiriță Cristina

ISSN 2065-4588-L

„RECREAȚIA MARE” – NR. 17

Gânduri despre școală..

Școala... Educația... Elevii... Părinții... Comunitatea...

Sunt termeni permanent vehiculați în lumea școlii pe care ne place să-i folosim ori de câte ori avem ocazia, încercând astfel să demonstrăm cât de preocupați suntem noi, oamenii școlii, de întreaga problematică.

Dar oare este suficient?

Nici pe departe!

Ar trebui privită și abordată în alt mod această problemă, cu mult mai multă responsabilitate de către fiecare dintre noi..

Știu că nimeni nu este perfect! Știu că toți avem greutăți pe care încercăm să le rezolvăm!

Știu că timpul, parcă, nu ne mai ajunge!

Și totuși, ne-am ales o meserie. Aceea de a modela caractere. Pentru că , până la urmă, aceasta e menirea noastră!

Marea majoritate a oamenilor școlii își respectă menirea, dincolo de toate grijile și problemele cotidiene.

Ce se întâmplă cu cei care fac excepție de la regulă? Nu putem spera decât că se vor elimina singuri din sistem.

Dar dincolo de toate, “adevărații” oameni ai școlii își văd de treabă! Dincolo de greutăți, de probleme, de neajunsuri, uneori chiar renunțând la satisfacții personale! Continuă să modeleze personalități, caractere, continuă să sădească în sufletele tinerei generații sentimente nobile, multe dintre ele uitate și risipite printre grijile cotidiene. Cel mai grav însă, este dispariția, în totalitate, a sentimentului patriotic. Termenul “patriotic” ni se pare lipsit de conținut, azi, când nu se discută decât despre cât de bine ne este departe de țară!

Dacă mai există o speranță, această nu poate fi decât tânăra generație pe care noi o formăm, pe care noi ar “trebui”s-o modelăm pentru că, într-o zi, cândva, speranțele noastre să se transforme în realitate.

Cu speranță,
prof. Sîrbu Ioana

Toamna

Este o zi de noiembrie. Afara, peisajul pare coborât dintr-un tablou al unui pictor celebru care a pus roșu aprins pe frunzele de viță sălbatică și galben-ruginiu pe cele de nuc. Iarba încă verde contrastează puternic cu galbenul roșcat al crăițelor înflorite.

Frunzele cad cu mișcări de aripi moi. Odată ajunse pe pământ, formează un covor foșnitor în care mi se afundă pașii. Răspândind tristețe, vântul cu a lui suflare mătură frunzele pe aleile pustii. Printre ramurile goale împodobite de lumină, crivățul cântă la xilofon. La început, notele sunt interpretate cu ușurință, apoi rafalele perturbă întreaga simfonie. Copacii oftează, iar lacrimile de promoroacă picură una câte una peste frunzele moarte.

Vreau să aud cântecul păsărelelor, dar degeaba! După un timp în care totul parcă a încremenit, se aude: cioc!cioc!cioc! Este ciocănitorea care-și caută hrana sub scoarța copacilor! În aer, miresmele de toamnă plutesc, fiind accentuate de parfumul fin al gutuilor pufoase. A căzut bruma! Iarba, crizantemele și pământul par trase într-o foiță de staniol argintiu. Pânzele de păianjen s-au transformat în fire de mohair pufos din care natura împletește haine pentru crizantemele care încă își desfac bobocii încântându-ne cu cascadele de flori.

Dintr-o dată, cerul devine plumburiu. Soarele încearcă din toate puterile să-și facă simțită prezența, dar norii groși ca o mantie de fum îi îngreunează efortul.

Grigore Georgiana, cls. a VII-a A

TOAMNA

Toamna-i foarte harnică
Multe roade-aduce,
Dar este și darnică
Cu câte-o pară dulce.

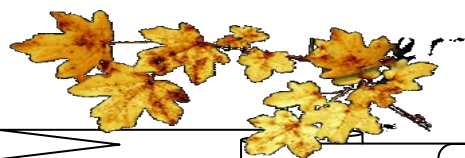
Pomii toți rodesc
Și câmpu-i îmbelșugat,
Oamenii muncesc
Treaba aproape au terminat.

Rândunelele zboară, vreme se răcește
Și în curând o să vină bruma.
Barza și ea se grăbește
Să nu-nghețe acum.

Oamenii s-au pregătit pentru iarnă
Și pot acum a se veseli
De frumoasa toamnă
Plină de bucurii!

Alexandra Danțuș, cls. A IV-a A

Îndr. prof. învă. primar Cerasela Sbîrciog

Soarta florilor

Este toamnă. A rumenit frunzele plopilor tremurători, vântul aspru alungă cântăreții codrului, iar grădinile se împodobesc cu perlele argintii ale brumei. Soarta florilor este spulberată și se ofilesc.

Noi, oamenii, ne putem îmbrăca, dar sărmănele floricele nu se pot proteja de zilele friguroase de toamnă, din această pricină ele se ofilesc toamna și apar o dată cu măiastra primăvara, atunci când soarele soarbe roua dimineții de pe câmpul înverzit. Se-nalță abur moale din grădină. În casă intră

soarele și vântul. Mătăsurile lungi de vânt stârnesc puful pădărilor. Pe drum sunt băți albastre și-nsorite. Pe dealuri se văd arături de catifea. În aer se simte o boare caldă.

Galbenii codri au înflorit. Dumbrava este plină de lumină și se aude un zumzet viu. Un fir de ghiocel plâpând îi spune soarelui care împrăștia șuvoaie de lumina aurie:

- Bunule Soare, trimite-mi o rază care să topească zăpada din jurul meu!
- Îndată voi trimite prima rază a acestei primăveri, pentru a mângâia gingașul tău clopoțel.
- Îți mulțumesc, Soare! Voi înflori și voi străluci pentru bucuria oamenilor.
- Voi încălzi pământul să iasă și sora ta, Vioreaua și veselele Zambile.

Din sudul însorit veneau șiruri negre de cocoare. O dată cu pasările vin și florile-n câmpie, aducând cu ele cântec și veselie.

Grigore Georgiana, cls. a VII- a A

Cine ne încântă noaptea?

După o zi lungă, fiind oboist, soarele se duce la culcare și o lasă în locul său pe bătrâna lună și pe fiicele sale, stelele, care strălucesc pe cer.

Noaptea, toți tenorii serii își fac meseria pe care o practică de sute de ani.

Greierii își iau chitara și încântă urechile tuturor ascultătorilor. Broaștele, la fel ca și greierii își țin concertul cel obișnuit în fiecare seară pentru a-i mulțumi lui *Dumnezeu* că a plouat și că prin această *ploaie* au și ele unde să doarmă pe timpul zilei, atunci când soarele ar putea să le omoare prin căldura degajată de acesta. Ca și cum aceste ființe *nu* ar fi fost de ajuns, prin păduri se *aud* mii de glasuri de bufnițe.

Noaptea este un fascinant concert la care putem lua parte fiecare dintre noi în fiecare seară!

Lazăr Mădălina, cls.a VII-a A

De la bibliotecă adunate...

SĂ ȚINEM LA CĂRȚI

O întreagă tradiție culturală a elogiat și continuă să elogieze cartea. În ciuda prezenței tot mai copleșitoare a mass-media, ea nu va fi periclitată în esența funcțiilor ei. Disponibilitățile ei de penetratie și de modelare a personalității umane sunt incomparabil mai mari și mai durabile decât oricare alte forme de conservare și vehiculare a informațiilor.

Mesajul cuvântului scris cu mâna și apoi tipărit se răspândește repede lăsând în urma lui adevăr și înțelepciune. De foarte multe ori nu putem adormi dacă nu citim ceva, nu indiferent ce, dar în orice caz ceva cu care ne-am obișnuit, ceva care să ne placă. Permanentă noastră autoinstruire este o realitate obiectivă. Avem la dispoziție cărți, ziare, reviste, căutăm și găsim, împrumutăm sau putem cumpăra, iar dacă nu avem posibilități să cumpărăm, ne stau la dispoziție biblioteci întregi, gata să ne satisfacă în orice moment setea de cunoaștere sau dorința de perfecționare. Elevi sau studenți, tineri sau vârstnici, citim cu toții. Unii sunt chiar niște împătimiți ai cititului, ceea ce l-a făcut pe scriitorul american J.R. Lowell să emită maxima: "Este curios cât de tiranic poate fi obiceiul de a citi". În acest fel, zestrea noastră spirituală se consolidează și călcăm mai siguri, mai încrezători. Devenim conștienți că suntem ceea ce suntem și că niciodată n-am acceptat și nu vom accepta să ne strivească tăvălugul istoriei. În rafturile bibliotecilor avem eroi și legend, savanți și poeți cu care suntem mereu împreună. Cărțile sunt scrise pentru noi și în paginile lor stau scrise trecutul, prezentul și anticipațiile viitorului nostru..

Lectura - acest gest intim — este o formă de reducere a decalajului uman. Aceasta, bineînțeles dacă cititorul identifică prin lectură informațiile reale, substanțiale, care conțin un coeficient remarcabil de adevăr, sunt corecte și precis exprimate. Unii chiar dau reguli precise pentru cititori.

Tinerii trebuie ajutați să înțeleagă că numai lectura cărții de valoare solidarizează în timp generațiile. Să fie convinși că o carte te desfată îndelung, îți rafinează gusturile, te învață să te comporți civilizat, îți dezleagă limba, perfecționându-ți vorbirea, îți face vorbele mai pline de rezonanță, te înveselește, te face mare între oamenii de rând, este tovarășă care nu te copleșește cu laude, este prieten care nu te ademenește, este partener care nu te ademenește, este prieten care nu vrea să obțină ceva de la tine lingușindu-te, care nu umblă să te viclenească sau să te mintă, este învățător care nu se supără niciodată, te învață să-ți iubești aproapele. Să reținem ce a reflectat marele nostru istoric și om politic Nicolae Iorga: "Cărțile bune se încorporează în tine".

Prof. Nițu Liliana-Simona

Bucuria de a citi

De ziua mea am primit de la o mătușă preferată o carte ciudată, plină de praf, foi îngălbenite și foarte veche.

A trecut mult timp de atunci, așa că am lăsat-o pe un raft al bibliotecii pentru că nu m-a atras, deloc, s-o citesc.

Într-o zi, fiind supărată, pentru că părinții mi-au promis că vom merge în parc, dar în aceea zi au uitat de mine, au uitat ce au promis. Așternându-se o liniște deplină în cameră s-a auzit un foșnet de pe raft. Apropiindu-mă, mi-am dat seama că îmi șoptea chiar cartea veche, prăfuită și rufoasă să o deschid. Cu o teamă de necunoscut, am deschis-o. Spre marea mea uimire am găsit în această carte tocmai o poveste și multe ilustrații despre un imens parc de distracții.

De atunci, de fiecare dată când sunt tristă îmi iau cartea din bibliotecă și citesc, citesc Numai așa descoperi bucuria de a citi și de a afla multe lucruri inovatoare și estetice.

LAZĂR MĂDĂLINA, cls. a VII-a A

CARTEA

Nu mai știu exact în ce an eram, dar știu că nu eram la școală.

Îmi aduc aminte că mama avea lângă pat o carte din care citea în fiecare seară câteva pagini; uneori mă trezeam noaptea și o vedeam pe mama citind.

-De ce nu dormi, mamă?

-Nu pot, zicea ea. Te deranjează lumina?

Nici nu știu când adormeam la loc. Uneori mama îmi citea și mie din cărțile pentru copii.

-Abia aștept să înveți alfabetul să îmi citești și tu mie, spunea mama.

-Mamă, de unde ai cărțile?

-De la bibliotecă.

-Vreau și eu la bibliotecă.

Așa am ajuns cu mama la Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu”.

-Doamne, câte cărți!

N-am știut ce să aleg și am ales o carte despre trenuri (o pasiune mai veche de-a mea). Îmi doresc să ajung conductor de tren sau șef de stație.

Mi-a plăcut mult cartea. Mai târziu am luat și alte cărți, dar această primă carte mi-a rămas în suflet.

Acum sunt în clasa a IV-a, îmi plac trenurile în continuare, dar mă gândesc și la alte meserii când voi fi mare. Sunt înscris și la biblioteca școlii. Acum împrumut cărți ce-mi trebuie la ore.

Să vă spun un secret: mama a căutat și, ca prin minune, mi-a făcut o surpriză: mi-a cumpărat cartea cu trenuri care m-a impresionat atât de mult.

Petrea Calin, cls. a IV-A

Îndr. prof. înv. primar Cerasela Sbîrciog

Engleză

All about the Halloween

Pumpkins scream in the dead of night
 Giving people such a fright
 Over the moon the witches fly
 Across the seas and across the sky
 Black cats cross your path
 Don't make them angry you'll feel their wrath
 A vampire eagerly awaits
 For the sweet blood he wants to taste
 Spooky witches, frightened cats
 Trick-or-treats, vampire bats
 Children wander about the streets
 Having contests to see who beats
 Be careful when you rest your head
 You never know what's hiding under your bed
 The monsters have come out to play
 Pray to live another day

Georgiana Moldoveanu, cls a IX-a

THE GHOST OF CANTERVILLE

The Story teller
 The Ghost
 Two brothers
 Virginia
 Mr. Otis

The Story teller: Most grand houses have a family ghost. Sometimes it is a quiet and kindly ghost, and sometimes it is a noisy one, always banging doors and crashing about in chains.

Mr. Hiram Otis, who is an American decided to buy Canterville house even if he knew that the house was haunted by a ghost. He is not worried about the ghost, in fact he and his children: pretty Virginia, the 2 noisy little boys are very happy to live in a house with a ghost.

Mr. Otis: “Hmm a nice house!”

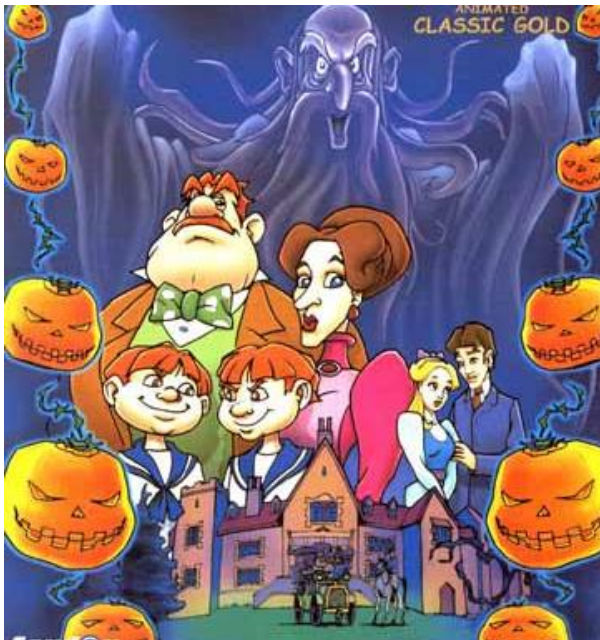
The boys: “Is there a ghost or isn't there?”

Mr. Otis: “We don't know, we'll see!”

The Story teller: “At night a strange noise wakes Mr. Otis. It sounded like a metal moving slowly along the passage.”

The ghost appears.

Mr. Otis: “My dear man, you really must put some oil on these noisy chains! I’ve brought you a bottle of Tammany’s Sun Oil which is very good. Everybody in America use it. I’ll leave it here. If you want, I’ll give you more.”

The ghost stays still and becomes angry. After a few seconds the 2 boys appear and one pillow goes flying past his head.

The Ghost: For three hundred years I have been the best and the the most famous ghost in this country. Everybody – *but everybody*– was afraid of me. And now – these modern Americans come to the house and give me

Tammany’s Sun Oil and throw pillows at my head! They have gone too far! They’ll be sorry for this – oh, yes, they will!

The story teller: After a few days... the ghost moves slowly and silently through the house while the family went on sleeping. And.....

The ghost: “Aaaagh!!!!”

The ghost reads the piece of paper

The Ghost: “THE OTIS GHOST. THE ONLY TRUE AND REAL GHOST. ALL THE OTHERS ARE FALSE.”

The Ghost: “Oh! These terrible Americans.!”

The story teller: “After a few more days....”

A boy: “Let’s put nutshells all along the passage!”

His brother: “Oh yes! It’ll be so fun!”

The story teller: “One day Virginia enters one room and she sees the ghost unhappy and with the head in his hands...”

Virginia: “I am so sorry for you. But my brothers are going back to school tomorrow and then nobody will hurt you if you don’t try to frighten us.”

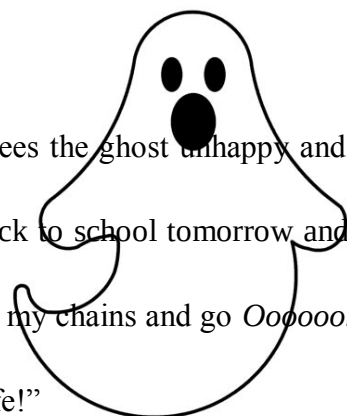
The Ghost: “But I am a ghost. I must walk about at night, shake my chains and go Ooooooh and Aaaaaaaaagh. That’s my job. It’s why I’m here.”

Virginia: “Yes, but you have been very bad. You killed your wife!”

The Ghost: “Well, that’s true! But it doesn’t matter anymore. It’s all finished. But I don’t think it was very nice for her brothers to kill me.”

Virginia: “They killed you?!”

The Ghost: “Well, they locked me without food or water until I died.”

Virginia: “No food? Oh Mr. Ghost..oh sorry Mr. Simon, are you hungry? I have a sandwich – would you like it?”

The Ghost: “No, thank you. I never eat anything. You’re much nicer than the rest of your family.

Virginia: “You’re so mean!”

She wants to leave but the ghost hold her hand and asks her)”

The Ghost: “Please don’t go Miss Virginia. I’m so lonely and so unhappy. I don’t know what to do. I want to go to sleep but I cannot.”

Virginia: “That’s stupid. You just go to bed and put your head on the pillow. It’s so easy.”

The Ghost: “I haven’t slept for 300 years.”

Virginia: “300 years?!”

The Ghost: “I’m so tired.”

Virginia: “Isn’t there anywhere that you can sleep?”

The Ghost: “On the other side where the Grass is green, the flowers are beautiful and the birds sing all day long.”

Virginia: “You mean The Garden of Death”

The Ghost: “Yes, Death. Death could be so beautiful. To forget time, to have peace. You can open the door to Death for me, for Love is always with you and Love is stronger than Death is.

When a golden girl has prayed for you,

*And a little child has cried for you,
The house then be quiet and still,
And peace will come to Canterville.*

You can pray for me because I am bad and I can not pray.”

Virginia: “I’ll pray for you to die and have peace.”

The Story teller: “Virginia prayed to God and the spirit was now peaceful and after 4 days they buried the body of Sir Simon in the Garden of Death as he wanted.”

Prof. Cristina Chiriță

Sfaturi de la mentori

d

f

p

b

a

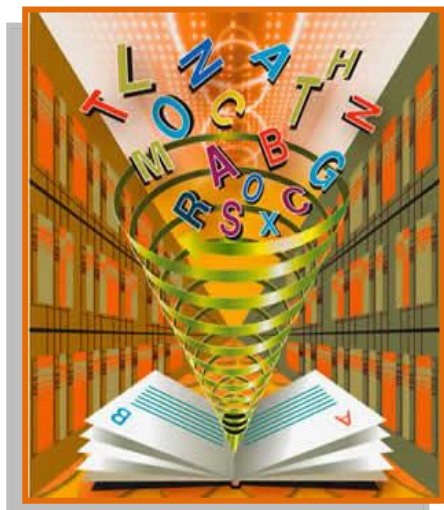
z

e

h

g

Evidența, prevenirea și corectarea greșelilor de ortografie și punctuație

Cicero spunea că „oricărui om îi este dat să greșească”. „Cine trăiește fără a greși nu este așa de înțelept după cât crede” -spune un vechi proverb. Un copil ar spune: eu sunt copil pentru că greșesc mereu. S-ar putea crede că greșeala este ca o umbră a multora din faptele noastre. Aceste mici exemple nu constituie o pledoarie pentru acceptarea greșelii, ci pentru a privi într-un alt mod anumite greșeli.

De-a lungul activității desfășurate, am acordat o atenție deosebită ținerii evidenței greșelilor de ortografie și de punctuație.

Scotând la iveală greșelile pe care le fac elevii și îndeosebi pe cele tipice, am proiectat în mod just lecțiile (de predare-învățare, de predare, ce control și apreciere), chibzuind

asupra celor mai bune procedee de muncă, în vederea înlăturării lor.

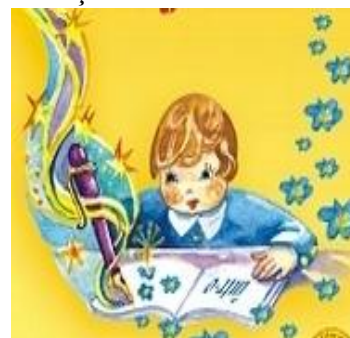
Pentru realizarea unei juste evidențe a nivelului deprinderilor, ca și a greșelilor, am folosit diverse forme de lucrări scrise și o gamă dedtul de largă a modalităților de corectare.

Preocupată fiind de modalitățile de proiectare a activității didactice, de găsire a celor mai bune strategii, în funcție de specificul conținutului informațional, de particularitățile colectivului de elevi, de natura greșelii, am prevăzut în lecții moment de „învățare eficientă”, de folosire la maxim a timpului de învățare, dirijând învățarea secvență cu secvență, pentru a-I obișnui pe elevi cu munca sistematică, disciplinată și responsabilă.

Predând în ultimii ani în alternativa step by step, lucrând „umăr la umăr” cu elevii la centru, am învățat că sunt și alte modalități de corectare a greșelilor (mai puțin „agresive” din partea cadrului didactic). În primul rând am înlocuit stiloul cu cerneală roșie cu cel cu cerneală verde.

Se spune că tăierea a ceea ce a scris copilul greșit cu roșu reflectă o doză de furie din partea „agresorului” și un atac asupra sensibilității copilului. Absolutizarea caracterului negativ al greșelii este o adevărată agresiune asupra intelectului elevului. Sunt și alte modalități de a interveni în corectarea greșelilor:

- De multe ori, elevii nu sunt conștienți de ceea ce au greșit, de ceea ce trebuie schimbat. Au nevoie de un lucru foarte simplu, și anume să fie semnalată eroarea, deci nu neapărat corectată. Greșeala poate fi atenționată doar cu o subliniere discretă (o linie șerpuită sau o încercuire, un semn de întrebare deasupra cuvântului sau o săgeată orientată în direcția ei). În felul acesta i se

transmite elevului „*Fii mai atent!*”. El este astfel atenționat doar, și nu „pedepsit”. Important este nu ceea ce elevul a greșit, ci mai ales ce a învățat el din propria greșeală.

- În stânga paginii, în spațiul destinat adnotărilor, se pot opera: trimiterea spre o sursă de informare și verificare, scrierea corectă a formelor care au fost greșite și care vor fi reluate în corectare, conform modelului oferit, observații scurte, la obiect, pentru atenționare sau apreciere, de exemplu: „*Mai gândește-te!*”, „*S-ar putea și altfel?*”, „*Crezi că e bine?*”, „*Ai ceva de repetat!*”, menționarea tipului de greșeli comise și a numărului acestora în dreptul fiecărui rând, fără a interveni în text, solicitând elevii să depisteze singuri greșelile și să se autocorecteze.

- **„Căsuța greșelilor”** specifică doar numărul greșelilor, elevul fiind stimulat să-și caute singur eroarea. Exercițiul e mai antrenant atunci când li se permite elevilor să adreseze întrebări colegilor de centru sau învățătorului: „*E o greșeală de conținut?*”, „*Tine de exprimarea corectă?*”, „*o greșeală de punctuație?*”, „*E un dezacord?*” etc

- Autocorectarea greșelilor este o modalitate eficientă care sporește încrederea în sine a fiecărui elev.

- După completarea unor fișe, acestea sunt verificate, fără a se corecta pe fișă, greșelile fiind notate separat în caietul învățătorului. Într-o altă oră, elevii primesc

testele necorectate. Li se prezintă greșelile, fără nominalizări. Se explică modul de scriere al unor ortograme, felul în care fiecare trebuia să rezolve anumite sarcini și altele. Elevii le corectează singuri în test, realizându-se astfel o activitate conștientă, de a elimina greșelile prin autocorectare și, totodată, de-a fixa formele corecte.

- Cu cât autosesizările lor sunt mai frecvente, cu atât se diminuează intervențiile învățătorului. Învățându-i pe elevi să-și identifice greșelile, evităm și apostrofările dezarmante, de tipul: „*Iar ai greșit aici! N-ai de gând să te corectezi odată? Știam eu că vei repeta greșeala!*”. Le putem spune simplu: „*Te-ai gândit la o altă cale de a răspunde aici?*”, „*Hai să găsim împreună un răspuns potrivit!*”

- Alte modalități antrenante și apreciate de elevi, pe care le-am folosit la clasele a III-a și a IV-a sunt:

- Corectarea prin schimb de caiete între colegii de la centru (li se dă un timp la dispoziție, după care discută între ei și își prezintă, în șoaptă, observațiile și aprecierile).

- Corectarea în perechi a fiecărui caiet și discutarea greșelilor în comun.

- Corectarea se poate face cu varianta corectă în față (din manual sau de pe tablă) sau urmată de verificarea făcută de către învățător.

• Înainte de corectarea pe care urmează să o fac afișez o planșă sau scriu la tablă o „listă de verificare” cu întrebări de genul:

- 1. Ai utilizat alineatul?
- 2. Ai început fiecare propoziție cu majusculă?
- 3. Ai pus semnele de punctuație potrivite la sfârșitul propozițiilor?
- 4. Nu lipsesc cuvinte din propoziție?
- 5. Ortogramele sunt corecte?
- În felul acesta se formează comportamente de autocorectare, autoapreciere, intervenția elevului fiind completată de cea a învățătorului. Le solicităm culori diferite de roșu (verde, mov, markere speciale, carioca, creion grafic) pentru a putea confrunta, ulterior, cu corectura învățătorului.

Se știe că obiectele atrăgătoare sunt foarte utile pentru a-i motiva pe elevi. Astfel, sub formă de joc, se pot confecționa pentru fiecare elev „ochelari de verificare - ochelari cu puteri magice” care îi vor ajuta la găsirea greșelii. Aceștia vor fi purtați doar când verifică. Procedul poate furniza subconștientului ideea că este capabil să descopere singur greșeala dar și soluția care nu trebuie să vină mereu de la „doamna”.

„Scaunul autorului”,

O sugestie de evaluare este și metoda „**Scaunul autorului**”, unde copilul are ocazia să prezinte creațiile proprii (răspunsuri la întrebări, comentarii, compuneri, eseuri). Prezentarea în fața grupului îi dă elevului posibilitatea de a asculta opiniile, aprecierile, observațiile colegilor săi despre ce s-a citit și mai ales ce au înțeles, sau nu, aceștia. Elevii învață să aprecieze și să se autoaprecieze făcând comentarii și punând întrebări de felul:

- Sunt curios dacă ai utilizat virgula după cuvântul...
- Câte linii de dialog ai utilizat?
- Cum ai scris cuvântul...?

Între copii există o mare diferență, deoarece la vârsta școlară mică, puterea de reproducere este sporită, iar cea de creativitate este limitată, ceea ce impune folosirea de exerciții variate, găsirea celor mai eficiente metode și procedee de lucru în funcție de specificul clasei, de particularitățile individuale ale elevilor.

În munca de corectare a greșelilor, este necesar ca elevii să înțeleagă importanța greșelii și consecințele acesteia. Educația pentru înfruntarea eșecurilor poate începe încă din clasa I și pentru aceasta se impune să creăm situații variate și atractive de învățare care să-i stimuleze și să-i motiveze pe elevii noștri.

Bibliografie:

1. Kate, Burke Walsh, „*Predarea orientată după necesitățile copilului*”, Iași, Cermi, 1999
2. Biideanu E., Șerdean : *Orientări noi în metodologia studierii limbii române la ciclul primar* Editura Didactică și Pedagogică București, 1981; 3, Neacșu L *Instruire și învățare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999.

prof. învă. primar Nicoleta Angheluță

Ce ne învață matematica?

Câteva probleme celebre de aritmetică

Școala lui Pitagora

Policrate, tiranul Siracuzei, îl întreabă într-o zi pe Pitagora:

- „O Pitagora, gloria Heliconului și răsfățatul Muzelor! Spune-mi câți discipoli frecventează școala ta? Câți lacomi de știință ascultă aproape de tine înțelepciunile învățătorului?”

- „Iată, Policrat, întipărește-ți adânc în mintea ta ceea ce-ți voi spune: o jumătate studiază frumoasele științe ale matematicii, știința luminii și adevărului; un sfert lucrează să descopere legile nemuritoare care guvernează natura; a șaptea parte meditează în tăcere asupra tuturor celor ce ascultă; în afară de aceștia mai sunt încă trei femei.”

Nu știm dacă tiranul Siracuzei a putut până la urmă să cunoască numărul elevilor din școala celebrului filozof și matematician, dar noi vom încerca să-l aflăm.

Toți bărbații aflați în școala lui Pitagora însumează $\frac{1}{2} + \frac{1}{4} + \frac{1}{7} = \frac{25}{28}$ din numărul total al elevilor. Deci un bărbat reprezintă $\frac{1}{28}$ din acest număr. Adică numărul total al elevilor a fost 28.

Acest număr este verificat și de ultima parte a problemei, care ne spune că mai sunt încă 3 femei. Cu aceste 3 eleve se completează totalul de $\frac{28}{28}$.

Bacus și Silenius

Printre numeroasele zeități din mitologia romană apare și Bacus, zeul vinului, fiul lui Jupiter și al Semelei. Tatăl lui adoptiv a fost zeul Silenius, bufonul zeilor din Olimp. De la Silenius, Bacus a învățat nu numai cultura viței de vie, dar și arta de-a bea. Ne-o dovedește și soluția următoarei probleme:

„Bacus, profitând de ocazia că Silenius, părintele său adoptiv, adormise lângă butoiul său de vin, a băut din acesta o bună cantitate. Curând însă Silenius s-a trezit și, furios că fiul și

elevul său începuse să-i golească butoiul, s-a gândit să-și înece necazul în vin. Nevrând să bea singur, îl pofti, pe Bacus la o întrecere. Bacus bău mai întâi 6 măsuri. Apoi începu și Silenius să bea. El înghițea 3 măsuri, în timp ce Bapus bea 5 măsuri. Legenda spune că după ce Bacus băuse de două ori cât Silenius ei au căzut beți de-odată. Puteți să spuneți câte măsuri a băut fiecare din acești zei?”

Deci Bacus a avut un avans față de Silenius de 6 măsuri de vin. Dacă Bacus ar fi băut la fiecare repriză, 6 măsuri în timp ce Silenius înghițea numai 3 măsuri, ar fi fost continuu câștigător cu 2 la 1. Dar Bacus bea numai 5 măsuri în acest timp. Deci la fiecare 3 măsuri ale lui Silenius, lui Bacus îi lipsea câte o măsură. Din această rezervă, Bacus n-a putut să, ia decât de 6 ori, adică trebuie să socotim că Bacus a băut împreună cu Silenius în 6 reprize. Prin urmare Silenius a băut $6 \times 3 = 18$ măsuri, iar Bacus $2 \times 18 = 36$ măsuri

Epitaful lui Diofante

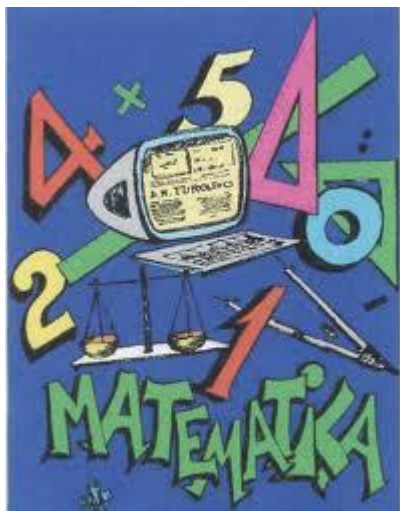
Diofante a fost un mare matematician care a trăit în Alexandria din Egipt între anii 150 și 250 e.n. Prin problemele lui, rămase celebre, el apare ca un inițiator al algebrei. În viață fiind, el a pus să se sape, în limba latină, pe piatra care urma să-i acopere mormântul, următorul epitaful: „În acest mormânt se află Diofante. O minune! Această piatră îți spune exact cât a trăit el. O șesime din viața lui și-a petrecut-o în copilărie; apoi timp de o douăsprezecime s-a dezvoltat ca adolescent. El mai petrecu astfel o șeptime din viața sa până s-a însurat. La cinci ani după căsătoria sa, el capătă un fiu, care vai!, după ce atinse jumătate din vârsta tatălui său, nenorocitul muri. Timp de patru ani încă, tatăl său își mângâie durerea cu studiul cifrelor, după care și el ajunse la sfârșitul vieții sale.”

Acum, să ne gândim câți ani a trăit Diofante. Dacă adunăm toate fracțiile din viața sa date în textul epitafului, vom avea $\frac{1}{6} + \frac{1}{12} + \frac{1}{7} + \frac{1}{2} = \frac{75}{84}$ din anii trăiți de Diofante.

La această cantitate trebuie să mai adăugăm cei 5 ani care au trecut de la căsătoria lui Diofante până la nașterea copilului și încă 4 ani pe care i-a petrecut de la moartea fiului său până ce el însuși a încetat din viață. Deci în total 9 ani. Acești 9 ani reprezintă diferența de la $\frac{75}{84}$ din viața lui Diofante până la restul vieții lui, adică până la $\frac{84}{84}$. Prin urmare, 9 ani sunt egali cu $\frac{9}{84}$ din viața lui Diofante.

Rezultă deci că celebrul matematician a trăit 84 ani.

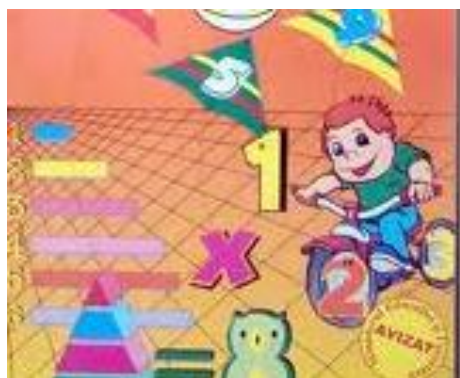
Acesta nu este singurul caz când vârsta unui om este înscrisă pe mormântul lui printr-o șaradă. Pe mormântul domniței Sultana Racoviță, aflat la biserica Golia din Iași, este o inscripție grecească în versuri care, în limba română, se termină astfel:

„Ci soarta m-a răpit în pământul Misienilor
În anul al treilea și o mie al lui Hristos
Plus cinci zeci și șapte ori o sută
În ziua de sâmbătă a lui ianuarie
Cam pe la început, adică a doua zi.”

Profesorul Ion Ionescu, care citează aceste versuri, dă și o rezolvare a problemei și stabilește anul 1753 ca an al morții acestei domnițe. El controlează această dată calculând câte zile și câte săptămâni au trecut de la începutul erei noi până la 2 ianuarie stil vechi 1753 și găsește că acea zi a fost o sâmbătă. În acest control el pornește de la faptul cunoscut că prima zi a erei noi a fost tot o sâmbătă.

Prof. Marinela Suliman

Formarea obișnuinței de a recurge la concepte și metode matematice în abordarea unor situații cotidiene sau pentru rezolvarea unor probleme practice

Obiectul “Matematica” este pentru foarte multi elevi un obiect care nu este în lista preferintelor elevilor; de aceea munca mea, ca și profesor de matematică este una destul de dificilă, pentru ca , pe langa materia care trebuie parcursa ,trebuie sa folosesc metode de predare - invatare astfel incat sa le captez interesul, sa le dezvolt “simtul practic” al matematicii .

Pe parcursul experientei mele la catedra, am incercat sa le demonstrez elevilor ca matematica nu este un simplu obiect de studiu, ci ,ca foarte multe

cunostinte dobandite din timpul scolii au aplicatii practice in viata de zi cu zi.

Pornind de la o banala operatie de adunare, scadere, inmultire, s.a.m.d cu care se intalnesc zilnic fara sa isi dea seama, pana la calcularea volumului unui corp (de ex. capacitatea unui bazin, butoi, acvariu..etc), in proiectarea constructiei unei cladiri sunt folosite temeinice cunostinte si principii de geometrie si exemplele pot continua.

In general predarea interactiva o consider in favoarea predarii traditionale si cred ca predarea centrata pe elev este necesara formarii oricarei competente, indiferent de obiectul de studiu.

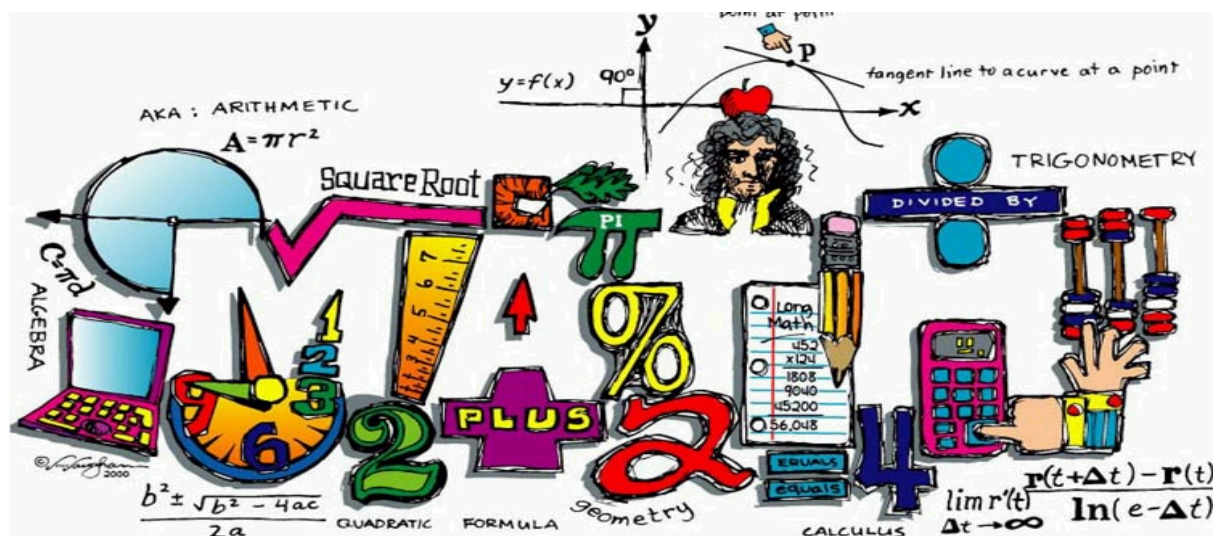
Pentru formarea obișnuinței de a recurge la concepte și metode matematice în abordarea unor situații cotidiene sau pentru rezolvarea unor probleme practice, am recurs la cat mai multe exemple de probleme intalnite in cotidian; la geometrie am realizat constructii geometrice tridimensionale, elevii avand o orientare mult mai buna “in spatiu” decat prin realizarea unui desen bidimensional realizabil pe tabla sau pe o foaie de hartie.

Lucrul individual, in perechi, pe grupe, responsabilizeaza elevul, ii dezvolta capacitatea de a transmite corect informatii colegilor de clasa, gandirea logica, critica si independenta si lista poate continua.

Consider că prin astfel de activități avem de câștigat cu totii: pe o parte elevii câștigă atât experiența în domeniul matematicii cât și dezvoltarea lor ca indivizi, iar pe de alta parte eu ca si profesor castig satisfactia de a-i vedea pe elevii mei ca vin la ora de placere si nu o considera un chin, iar afectiunea mea pentru elevi si munca imi sunt astfel rasplatite.

Prof. Zota Maria Magdalena
Grup Școlar Marașești

Științe

Cum se apără animalele? (I.)

Apărarea este una dintre principalele laturi ale vieții. Fără un mijloc sau un sistem organizat de apărare, atât individul, cât și specia nu pot supraviețui. Astfel că, unul dintre principalele eforturi de adaptare a animalelor în lupta pentru existență se îndreaptă către apărare. Uneori, e greu să facem o delimitare fermă între cele două laturi antagonice ale existenței: apărarea și agresiunea. Veninul șerpilor, de exemplu, servește și la apărare, dar și la atac. Mobilitatea slujește deopotrivă urmăritului, dar și urmăritului.

Incertitudinea condițiilor de existență, ca și numărul mare de dușmani care pândesc fiecare specie (chiar și pe acelea care sunt la adăpost de atacatori și par invulnerabile prin remarcabila lor forță fizică sau eficiența mijlocului de apărare), au obligat indivizii să-și perfecționeze neîncetat mijloace de apărare.

1. Posesorii armelor ”albe”

Coarnele, colții, cleștii ascuți la animale reprezintă echivalentul sulitei, sabiei, cuțitului îndoit, deci arme redutabile din arsenalul mijloacelor de apărare sau, eventual, de atac.

Nasicornul (gândacul rinocer) cu cornul lui îndoit, lung de 0,8-1,8 cm, poate deplasa greutatea de 800-1200 g, ceea ce reprezintă o greutate de aproximativ 50 de ori mai mare decât a corpului său. Dacă aceeași operație ar fi efectuată de un om de 70 de kg, el ar trebui să împingă și să răstoarne un obiect cam de 3500 kg!

Narvalul, o specie de delfin din Oceanul Atlantic are un corn răsucit de 1,5-2,5 m lungime, cu diametrul de 8-12 cm (la bază), capabil să perforzeze lemnul unei bărci când animalul este iritat sau urmărit.

Rinocerul Indian este cel mai impozant posesor de corn. Buldozer viu, lung de 4 m, greu de peste 2000 kg, acoperit cu o platoșă formată din tegumente groase, separate prin pliuri și plăci, el poartă pe nas un corn tocit de 50-60 cm, cu vârful ușor curbat înapoi. Iritat, se apără izbind violent cu cornul.

Exceptând familia cămilelor, celelalte rumegătoare sunt purtătoarele unor coarne mai mult sau mai puțin viguroase, simple sau ramificate. Explicația acestei ”înmări” este simplă: aceste animale sunt expuse pericolului de a cădea pradă animalelor carnivore. Unele dintre ele, cum ar fi căprioarele sau antilopele, fiind agile, sunt dotate cu o remarcabilă viteză. Coarnele sunt folosite în ultimă instanță, ca la **cerbi** sau **țapi**, împotriva lupilor. Altele însă, masive și greoaie, nu-și pot ține la distanță dușmanul decât opunându-i o pereche de coarne puternice, acționate cu energie de un gât musculos. Recordul de mărime a coarnelor îl dețin **elanii uriași** din Alaska. La dimensiunile lor impresionante - 2,40 m înălțime, 3,20 m lungime, să nu ne mire faptul că anvergura coarnelor atinge uneori 2 m. Însă cele mai prețuite podoabe, trofee care împodobesc panopliile cinegetice ale vânătorilor pasionați, sunt coarnele

de **cerb roșu** sau **nobil** din pădurile central și vest europene. Exemplarele vâdate în țara noastră, în greutate de peste 350 kg, dețin și recordul mondial absolute de mărime și greutate a coarnelor. Astfel, trofeul unui cerb nobil, împușcat în pădurile carpatice, a atins greutatea de 33,70 kg, când, în mod obișnuit, coarnele cerbilor cântăresc cam 9-10 kg. Goana după trofee explică de altfel și rădăcina considerabilă și chiar dispariția din unele țări a cerbului nobil.

Între coarne și colți, se situează brișca ascuțită a **peștelui-sabie**, adeseori pescuit pe țărmul sudic al Italiei, cât și pe cel oriental al Statelor Unite ale Americii, pește lung de 2,5-3 m, acoperit cu o piele zgrunțuroasă în loc de solzi. Maxilarul superior este alungit în formă de sabie, lipsit de dinți și cu marginile foarte tăioase, o excelentă armă de apărare contra atacatorilor.

În privința colților, deținătorii tuturor recordurilor rămân **elefanții africani cu urechi ascuțite**. Cei mai lungi colți au fost înregistrați în 1903 în Congo: unul avea 3,49 m, celălalt 3,35 m, iar greutatea fiecăruia oscila în jurul a 100 kg.

În pădurile din ținuturile calde, **felidele (tigrii și panterele)** se remarcă prin caninii lor deosebit de dezvoltati, care nu întrec însă în lungime și periculozitate colții încovoiați ai **mistrețului** din pădurile noastre. Aceste pumnale îi servesc celui din urmă și la răscolirea pământului în căutarea ghindei și jirului, dar și la apărare, în cazul când e atacat.

Clești, arme de sfărtecă și sfărâmare, apar la insect, ca o formă a mandibulelor, și la raci și crabi, ca o transformare a maxilipedelor.

Dintre insecte, cea mai puternică este **gâdacul Hercule** din pădurile tropicale, cu o greutate de 200-250 g și clești puternici: cel superior seamănă cu un iatagan ușor curbat, iar cel inferior, mai scurt, aduce cu o cange. Gâdacul Hercule poate perfora o bucată de lemn groasă de 1-2 cm. Omologul lui în pădurile noastre de stejar este vestita **rădașcă**. Falcile masculului seamănă cu coarnele de cerb. Folosite în perioada împerecherii pentru a goni și răsturna rivalii, ”coarnele” îl păzesc de păsările insectivore și de alți dușmani.

În familia racilor, foarfece impozante, lungi de 8-9 cm posedă **crabul-cu-buzunare**, **homarul**, alături de **langustă**, cel mai rășărit crustaceu, al cărui clește mai mare poate atinge 12 cm lungime și 100 g greutate.

Prof. Dumitru Gabriela

PRIETENUL LUI ANDREI

Era toamnă.

Clopoțelele școlilor sunau. Era prima zi de școală.

Pentru unii elevi începutul școlii însemna ultimul an înainte de liceu, iar pentru alții era primul an de școală.

Copiii claselor I erau nerăbdători să vadă școala. Așa era și Andrei. El era un băiat timid, dar bucuros că va descoperi tainele învățaturii.

Andrei s-a apropiat de clasa lui. Acolo doamna învățătoare l-a întâmpinat cu căldură. Andrei a simțit că va fi cel mai frumos an din viața lui.

Dar, cu timpul, copiii au văzut cât de timid este Andrei și au început să râdă de el. Unii îl credeau mut. Alții râdeau de el și nu îi vorbeau niciodată. Nimeni nu stătea în bancă cu el. Se simțea foarte trist. Doar acasă putea fi fericit.

Într-o zi, când Andrei a trecut în clasa a II-a, a venit un coleg nou: Victor. Andrei s-a gândit că și Victor va râde de el, sau nu va vorbi cu el. Da Victor s-a întors spre el și l-a întrebat:

- Salut! Cum te cheamă?

- Andrei, a răspuns el aproape șoptit.

- Încântat de cunoștință! Eu sunt Victor. Vrei, te rog, să stai cu mine în bancă? Ceilalți copii nu mă bagă în seamă și mă alungă de la jocurile lor.

- Sigur. Nici cu mine nu stă nimeni.

Andrei l-a luat bucuros de mână și i-a arătat banca lui.

Au devenit prieteni. Lui Andrei nu-i mai păsa de ce spun copiii. Era fericit că are un prieten.

Acum, să meargă la școală, nu mai înseamnă să fie ocolit de toată lumea.

Să meargă la școală însemna să învețe alături de cel mai bun prieten.

Alexandra Danțuși
Îndr. prof. inv.primar Cerasela Sbîrciog

GĂRGĂRIȚA

Am o gărgăriță rea,
Neascultătoare,
Face ce vrea ea
Și a uitat să zboare.
Am s-o duc la grădiniță
Ca să ia aminte,
Și s-o vadă toți copiii,
Că nu e cuminte!

Martinescu Marius, clasa a VIII-a A

Micii poeți

Fluturile

Sunt un fluture venit din amintire
Menit sa te invelesc doar pe tine,
Numai pentru tine eu am aparut
Hai!vino la joaca, unde-ai disparut?

Tudose Teodora, cls.a-VII a B.

Amintiri...

Sunt un fluture venit din amintire
Căci nu mă regăsesc niciunde;
Nu mai vreau nedumerire
Spre alte țări, oriunde.

Mereu mă uit în sus,
Mă întreb ce e acolo,
Dar toți mă fac ursuz
Zicându-mi:du-te-ncolo!

Dar n-am să țin cont ,
Am să ajung din ce în ce mai sus.

Dochioiu Andreea, cls.a-VII a B

VESTITORII PRIMĂVERII

În rochița cu buline, a ieșit astăzi la soare
Vietatea cea mai mică să-și găsească de mâncare.
Ea dă omului de știre: ”Primăvara a sosit!”
Și-l trimite în grădină să înceapă la sădit.
A mai fost și ghiocelul vestitor de primăvară,
Dar a fost doar păcăleală, că a nins iar până-n seară.
Și-atunci ceapa din grădină, ce-și arăta patru foi,
A degerat sub zăpadă necăjindu-ne pe noi.
De aceea nu-l mai credem pe fudulul ghiocel,
Vietatea dă vestea mult mai bine decât el.

Coviltir Eliza, clasa a VIII- a A

FURNICUȚA

Ați văzut voi furnicuța,
Aia mică, hărnicuța?
Ea muncește cu mult spor
S-aducă hrană la puișor.

Ungureanu Mădălina, clasa a VII-a A

FLUTURAȘUL

Fluturaș multicolor
Zbori pe cer, zbori ușor,
De nori să nu te lovești,
Aripa să n-o rănești.

Ungureanu Mădălina, clasa a VII-a A

GĂRGĂRIȚA

Gărgărița Rița-Rița
Zboară mândră-n poieniță
Și-a plecat și s-a mai dus
Până-n deal la corcoduș.

Ungureanu Mădălina, clasa a VII-a A

FLUTURAȘUL HOINAR

Veniți în grădina mea
Unde eu mă joc în ea,
Veți vedea fluturi cu mii,
Alergând după copii.

Stoica Anca-Gabriela, clasa a VII-a A

O FURNICĂ SPERIATĂ

O furnică de găsiți,
Eu vă rog s-o ocrotiți,
De ea să nu vă feriți
Și foarte mult s-o iubiți.

Stoica Anca-Gabriela, clasa a VII-a A

FLUTURAȘUL

Fluturaș, din floare-n floare
Zbori, bătând din aripioare.
Stai, oprește-te o clipă,
Să mă sui pe o aripă,
Să mă duci departe-n zări,
Să mai văd și alte țări.

Șenghen Alexandru, clasa a VI-A

FLUTURII

Insecte mii și mii,
Fluturași colorați
În flori zboară,
Chiar gingași.
Mângâind zare-albăstruie,
Zboară țănoși și grăbiți
Alergând din floare-n floare
Cald priviți de mulți copii.

Vasile Cătălina și Dumitru Miruna, clasa a VI-a C

GĂRGĂRIȚA CEA PĂTATĂ

Gărgăriță-Riță,
Pătată-i a ta rochiță
Și cu ea te-așezi pe-o floare
Frumos zâmbind către soare.
Mititică-așa cum ești,
Pari o zână din povești.
Grădina e a ta casă

Care-ți aduce pe masă:
Căpșunele parfumate.
Pe flori tu stai
Zi și noapte
Dar mereu când te trezești,
Vezi că tot pătată ești!

Olteanu Laura, clasa a VI-a C

ÎN GRĂDINĂ

I. În grădina cu flori mărunte
Se întâlnesc insecte multe:
Colorate și pătate,
Toate sunt cam agitate.

II. Pe o floare, o gărgăriță
Se dă mare ștregăriță.
A venit Și-un cărăbuș,
Ca să facă un chițibuș.

III. Mai încolo, o lăcustă,
Îmbrăcată într-o fustă,
Râde cu un future
Care stă pe-un brusture.

IV. Vine-n grabă și o muscă
Dar face-o mișcare bruscă:
Cade peste-o libelulă
Și înghite o granulă.

V. Doar furnica, gospodină,
Strânge tot de prin grădină.
Vesel zboară și-o albină
Pe –aripi de polen plină.

Neacșu Armand, clasa a VII-a B

ALBINA

O albină este rea
Dacă o supără cineva.
Acul în piele-și înfige,
Ochii pentru totdeauna-i stinge.
Două periute poate avea
Cu coșulețe pe undeva,
Piese bucale are
Ce servesc la prelucrare.
Nectarul este adunat,
În gușă, cu salivă e amestecat,
Și astfel se formează
O miere gălbuie
gustoasă.
O albină lucrătoare,

Zboară din floare-n floare,
Matcă și larve ea îngrijește,
Miere și polen în cămăruțe agonisește.
Trâtorii sunt puturoși,
Toată ziua trândăvesc,
Nu au ac, nici nu muncesc,
Toamna, din stup, lucrătoarele-i gonesc.
Matca este cea mai tare,
Abdomenul mare are,
Primăvara zboară-n larg
Cu trâtorii după ea,
Să se poată-nperechea.
Se întoarce-n stup apoi,
Să depună ouă noi.

Codreanu Andreea-Alexandra, clasa a VI-a C

CĂRĂBUȘUL

I. Dintr-un ou eu am ieșit,
În pământ am stat,
Primăvara am plecat,
Către mândrul soare,
Zburând în lumea mare.

II. Pe-nserate îmi iau zborul,
Vederea nu-mi este bună,
Cu antenele mă orientez,
Sunt acoperit cu chitină
Și bâzâi ca o mașină.

III. Am aripi catifelate
Patru sunt la număr:
Două ca să pot zbura,
Două să mă pot echilibra
Și v-am spus povestea mea.

Dori Marius, clasa a VII-a C

ALBINA

Albinuță-albina mea,
Hărnicuță cum e ea,
Cât este ziua de mare
Ea caută din floare-n floare
Nectarul dulce și mioros
Să îi fie de folos.
Stupul este casa ta,
Tu mierea prepari în ea

Și din cel mai bun nectar
Poți să faci doar un borcan.
Hrana ta el o să fie,
Pentru iarna care vine.
Acul ce îl porți în dos
Îți e de mare folos,
Tu înțepi pe orișicine
Ce s-apropie de tine.

Olteanu Laura, clasa a VI-a C

HARNICA FURNICĂ

Cu antenele-abia scoase,
Cu rochița de mătase,
Furnicuța tot muncește,
Pasul mereu ș-l grăbește
S-aducă la mușuroi
Mâncarea cea mai de soi.
Are pui ce-așteaptă-acasă
Ceva bun de pus pe masă:
Fie-un grăunte de aur,
Fie, poate-o firmitură.
O mănâncă imediat
Și pe loc s-au săturat.
Așa umblă o furnică,
Că-i înfiptă vasăzică,
Niciodată-n viața sa

Poala goală n-o avea,
Adună din răspuțeri,
În cămară-adună-averi.
Olteanu Laura, clasa a VI-a C

ALBINA

Albinele lucrătoare vor zbura din floare-n floare,
Ca nectarul să-l adune ușor
Și mierea să o producă pe loc.
Matca e regina lor,
Pentru care vor munci cu drag și spor.
Iar trântorii de vor veni
Albinele îi vor goni.
Toate larvele de mici,
Vor fi îngrijite-aici.
Când albinele vor crește,
Vor învăța cum se muncește.

Nu e pâine fără muncă
Dar nici muncă fără pâine,
Tot stupul aici muncește
Și în dragoste sporește.

Păroiu Iuliana, clasa a VI-a B

FLUTURAȘUL

Fluturaș, fluturaș, drăgălaș și gingaș,
Ziua tu zbori cu albinuțele din grădină în grădină
Iar seara adormi cu mirosul de flori.
În grădina mea eu te aștept să dansăm și să ne jucăm.

Vartolomei Gina-Mădălina, clasa a VII-a B

BUBURUZA

Eram încă mititică, doar vreo cinci ani eu aveam,
Când zării, pe o mușcată înflorită, de la geam,
O micuță buburuză.
Am luat-o-ncet în palmă, vrând cumva să n-o
strivesc,
Dar văzându-mi palma goală, am început să bocesc.
Ea se mutase pe bluză.
Am chemat-o pe bunica să m-ajute să o prind,
Însă ea, cu vocea blândă m-a mângâiat și zâmbind,
Mi-a spus să-i dau drumu-afară ,ca să n-o vedem murind.
Și m-am lăsat păcălită....
Liniștită și-npăcată, am lăsat-o-atunci afară,
Dar m-am tot dus în grădină cu speranța s-o văd iară.
Veselă-s abia acum s-o admir, că-i primăvară
În grădina înflorită.

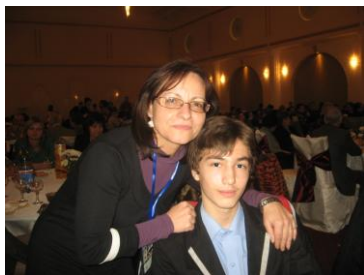

Coviltir Eliza, clasa a VIII -a A

POVESTEA LUI ANDREI...

De ce tocmai povestea lui Andrei?

E simplu! ... Pentru că și el a devenit personaj principal în această poveste.

Eu și Ana l-am tras după noi într-un ritm obositor, din care nu s-a dezmeticit decât sâmbătă, după festivitatea de premiere...și nici chiar atunci. Abia din reacțiile celor din jurul lui, Andrei a realizat că i se întâmplase ceva deosebit și a zâmbit și el, în sfârșit... Se uita la diplomă și nu-i venea să creadă că e a lui. A

fost fericit. S-a trezit dintr-o dată că toți cei din jurul lui se bucură sincer pentru el.

Îmi face plăcere și azi, să-mi reamintesc cum și când l-am remarcat pe Andrei.

După ce s-a terminat festivitatea de deschidere a noului an școlar, un elev i-a oferit un buchet de flori doamnei directoare, care l-a îmbrățișat îndelung cu mare drag, ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Era Andrei... de la care am primit și eu o crizantemă albă, a doua zi.

Încă din primele săptămâni de școală am aflat despre Andrei că obținuse performanțe la karate și matematică. În timpul liber, plăcerea lui cea mai mare este să realizeze dragoni, fiind pasionat de mic, de arta Origami.

Dar povestea nu se oprește aici...

Undeva, cândva, un înțelept al lumii antice spunea „Nu e suficient să știi, trebuie să și aplici. Nu e suficient să vrei, trebuie să și faci” și poate tocmai de aceea, pe la sfârșitul lui octombrie, m-am decis să particip cu Ana și cu Andrei la cea de-a IV-a ediție a Simpozionului Național „Calitate, performanță și instruire prin experiment”, organizat de Colegiul Auto - Tehnic „Traian Vuia”, din Focșani.

Scopul comun al lucrărilor lor, a fost promovarea investigațiilor științifice teoretice și aplicative, ca modalitate de flexibilizare a gândirii elevilor prin asimilarea valorilor științifice fundamentale necesare cunoașterii interdependenței dintre fenomenele lumii reale.

Așa a început o luptă în forță cu timpul niciodată suficient... Visătoare din fire, am riscat și am plecat împreună cu doi copii buni de mână, pe un drum deloc ușor. Mi s-a părut de la început o provocare pentru a-mi depăși propriile limite și mi-am zis în sinea mea: „De ce nu?”.

Tema lucrării lui Andrei se referea la fizica planetelor, iar lucrarea Anei era din fizica plantelor. Mi s-a părut interesantă puntea de legătură dintre ele și anume câmpul magnetic terestru, despre care astăzi se cunosc mult mai multe lucruri decât în trecut.

„Plăcerea de a observa și de a înțelege e cel mai minunat dar!” – spunea Einstein și cu acest gând în minte, am început cu „Aurorele lui Andrei”. Dacă stau bine să mă gândesc...a făcut și Andrei niște sacrificii. Nu i-a fost ușor să realizeze că e necesar să mai renunțe pentru o vreme la câte ceva, dacă vrea să mai obțină și alte rezultate decât cele cu care era obișnuit.

Dacă aud pe cineva care spune că documentarea pe internet e „floare la ureche” nu știu ce sunt în stare să fac! Mie nu mi s-a părut deloc ușor să strângem informații, să le comparăm, să le selectăm, să le reformulăm acolo unde era cazul și să le îmbinăm ca să aibă o continuitate.

Copiii din ziua de azi, asta trebuie să învețe, după părerea mea și anume că îi reprezintă modul în care valorifică informațiile la care au acces și că în măsura în care își pun amprenta pe anumite conținuturi, reușesc să le amplifice valoarea și să atragă atenția asupra ideilor care-i preocupă.

Sper să fi înțeles și Andrei ceea ce Ana a priceput mai demult de la mine. Că din punctul meu de vedere, anii de școală trebuie valorificați la maxim în ceea ce

privește antrenamentul psihic pentru „rezistența la stres”, adică la suprasolicitare, fără de care, eu personal nu cred că mai poate cineva să supraviețuiască vremurilor în care haosul ne pătrunde agresiv în viață, împotriva voinței noastre.

În dimineața zilei de 19 noiembrie, festivitatea de deschidere a avut un aer special, în decorul perfect al Teatrului „Maior Ghe. Pastia”. Au luat cuvântul pe rând, invitații de onoare, cadre universitare cu tâmpile cărunte, atât de la București, cât și de la Iași și Galați...

De acolo am plecat la liceu cu toții într-un autocar.

În cabinetul de informatică al colegiului, competiția pentru secțiunea „Fizică” a început cu Ana, care s-a prezentat impecabil, în stilul ei caracteristic, la care vreau să cred că mi-am adus și eu o contribuție cât de mică, de-a lungul timpului.

După Ana a evoluat Andrei, care a fost foarte greu de urmărit, mai ales de către cei care nu erau familiarizați cu termenii de astrofizică.

Premierea și masa festivă au avut loc la restaurantul Grand'Or. Până când a început festivitatea de premiere, noi am valorificat timpul în modul cel mai frumos cu putință. Andrei a pliat un dragon mic și un nufăr pentru mine, iar eu și Ștefi i-am arătat că știm și noi câte ceva: cocori și fluturi. Ionuț și Dragoș s-au minunat și ei. Nu se așteptau să fim pe lungimea de undă a lui Andrei. Într-un cuvânt, au fost clipe de neuitat! Și era doar începutul!

N-a mai durat mult până când s-a întrerupt muzica și într-un rotop de aplauze, a început premierea... Au fost

nominalizați premianții de la primele două secțiuni. Multe premii au mers la Piatra-Neamț și la Călărași, dar am auzit și nume din Focșani.

Secțiunile au fost: „Violența în trafic”, „Automobilul între prezent și viitor”, „Aplicații virtuale în matematică”, „Fizică” și un „Concurs de matematică aplicată”. Andrei a primit premiul III pentru lucrarea științifică „Aurorile polare – efecte luminoase ale interacțiunii vântului solar cu câmpurile magnetice ale unor planete”, iar Ana a primit premiul II pentru „Influența câmpului magnetic asupra dezvoltării plantelor”.

Doamne, când îmi amintesc, nici acum nu-mi vine să cred... Premierea făcuse ca totul să ne apară într-o altă lumină. Totul era perfect: muzica, meniul, oamenii din jur și bineînțeles bucuria copiilor, copleșiți de intensitatea cu care se derulau toate clipele frumoase, ca o binemeritată recompensă a efortului depus și a emoțiilor copleșitoare de peste zi.

În concluzie, a fost o zi perfectă!

Nu știu cum aş putea să le mulțumesc vreodată celor care au făcut ca toate acestea să mi se întâmple mie... și celor pentru care contez... și care contează pentru mine...

Aș putea spune chiar, că o amintire perfectă este forma de manifestare terestră a unui ecou astral menit să reflecte rezonanța energiilor pozitive în culorile aurorale ale prieteniei.

Un vis împlinit contează numai dacă îl poți împărtăși cu cei care fac parte din el!

Prof. Boldeanu Marlena

Iarna

A sosit Luna decembrie, iar odată cu ea și anotimpul iarna.

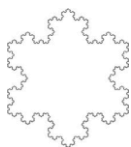
Lacrimile zânei iarna s-au transformat în fulgi de zăpadă, iar ei cad pe pământ ca niște fluturi albi. Mii de copii se joacă sub aceasta ploaie de mătase. Pe geamurile caselor sau țesut flori sclipitoare de argint, iar afară toți copacii s-au îmbrăcat în zahăr. Pe câmpul de cristal se văd șiruri de săniuțe iar la porțile oricărei case se aud clinchete de zurgălăi. Pe

cerul strălucitor ca un diamant se văd cununi de stelute argintii care cad încep pe covorul alb și moale al pământului. Pe lacuri s-a format un gros strat de gheață lucitoare, iar copii se bucură de această minune a iernii. De la câmpie munții arată ca niște uriași adormiți de ornat ce par să nu se mai trezească decât la primăvară. Printre ramurile goale ale copacilor bate vântul aspru al iernii. Fulgi moi și pufoși troienesc cărările satelor. Zăpada cristalină strălucește în bătaia soarelui obosit de la atâta frig. Natura moartă se ascunde sub cojocul gros de zăpadă al iernii. Cu obrajii îmbujorați toți copii se bucură de darurile acestui anotimp.

Iarna este un anotimp puțin mai friguros, dar foarte frumos în haina sa albă de sărbătoare.

Andreea Blaga, cls. a V-a B

Fulgul

I-o floare mică și rotundă,
I-o minune de-o secundă,
Care acum nu s-a pitit
A mai stat și s-a topit.

A fost mare și frumos,
Acum e mic și luminos.
E din ce în ce mai mic
O să-ntreacă și-un pitic.

Roxana Dumitru, cls. a V-a B

Peisaj de basm

A venit iarna. A sosit din nou, minunata crăiasă ce învăluie lumea întreagă într-o perdea de gheață.

Zăpada s-a așternut peste tot ca o mantie alba. Albinuțele albe împodobesc aerul rece cu strălucirea lor. Zilele sunt din ce în ce mai scurte, iar noptiile din ce în ce mai lungi. Casele împodobite cu zăpada cristalină dorm liniștite sub acoperișurile pline de cristale de gheață.

Peisajul este mirific. Oriunde te-ai uita ți se pare că vezi imagini rupte dintr-o poveste.

Copacii și-au pus deja pe crengi mănuși albe de puf, munții falnici dorm sub covorul greu de nea, geamurile sunt învăluite de lacrimi de gheață. Soarele rotund și palid mai mângâie din când în când obrajii îmbujorați ai copiilor.

Pe dealurile imaculate se vede un șirag nesfârșit de săniuțe. Cei mici alunecă repede și cad în zăpada rece și înghețată. Dar lacrimile lor se opresc când bunicii îi provoacă să împodobească bradul. Ei îl împodobesc cu stelute argintii,

ghirlande aurii și globuri multicolore. Toată lumea așteaptă venirea lui Moș Crăciun.

Cu mic cu mare, în noaptea de crăciun, copii se așează cu sfială în pat și încearcă să doarmă. Dar cine ar putea dormi când știi că în câteva ceasuri Moș Crăciun o să vină să îți așeze cu grijă sub brad, minunate cadouri? A doua zi, când te trezești și vezi cadourile sub brad ți se pare ca totul e mai minunat și mai special ca oricând.

Fulgii zboară mai grațios prin aer, casele sunt împodobite cu mii de cunune de stelute argintii. Copacii ca de zahăr se mișcă agale pe ritmurile vântului. Copii se joacă și chiuie, bucurându-se de zăpada ca de vată.

Totul este miraculous. Iarna parcă presară peste tot zăpadă și bucurie. Dacă ascuți mai bine ți se pare că o auzi zburând și jucându-se prin aerul rece.

A venit iarna, anotimpul alb al purității.

Roxana Dumitru, cls. a V-a B

Joacă-te cu mine, rază de soare!

E primăvară !

Mă aflu în aer printre fluturi, rândunele și tot felul de insecte. Zbor, zbor spre soare fără să mă opresc. Plutesc lin și domol pe aripile vântului care mă urcă în văzduh și apoi mă coboară spre culmile fericirii. Vântul mă strecoară încet printre norii de un albastru melancolic. Zbor în continuare până ajung la soare. Soarele se legăna încet, mișcându-și lin razele în bătaia vântului.

Mă apropii încet, de prima rază de soare și-i zic:

-Joacă-te cu mine, rază de soare! Uitându-se încet către mine, raza îmi spune:

-Cu mare drag! Prințesa mea !

Pentru moment, simțeam că ard ca o văpaie, iar vocea îmi fusese luată. Mai târziu, am pornit cu raza într-o călătorie pe care aveam să mi-o imaginez înainte de a începe. Zburam deasupra dealurilor, copacilor, de parcă nici n-ar fi existat. Coborâm încet spre casa în care eu locuiesc, ghiociei și copacii înfloriseră. Păsărelele se întorc aducându-ne iarași clipele frumoase. Totul părea un basm în care eu eram Ileana Cosanzeana. Visul mi se împlinise. Nu voiam să se mai termine clipa asta niciodată.

Încântata de priveliștile pe care le-am văzut în călătoria mea cu raza de soare, mi-am dorit să pot visa până dimineața.

Grigore Georgiana, cls. a VII- a A

Dacă aș fi un fluture

Dacă aș fi fluture mi-aș dori să fiu frumos colorat pe aripi și cu un colorit potrivit verii și imprimeuri cu culori pentru a mă putea evidenția de miile de alți fluturi.

Pe tot parcursul verii aș zbura în înaltul cerului pentru a-mi dezmiarda aripioarele în lumea vieții cu căldura soarelui frumos strălucitor și aș colinda toate câmpiile în căutarea mult prețiosului polen. De asemenea, aș căuta apele pure ale frumosului nostrum tărâm, unde mi-aș putea potoli setea și mi-aș răcori minusculele mele piciorușe, în timp ce aș pluti deasupra picăturilor de cristal. La începutul toamnei, aș merge în viile oamenilor și aș strânge toată dulceața strugurilor. Pe la sfârșit, m-aș strânge cu ceilalți fluturi pentru a ne găsi un adăpost propice iernii geroase. Iarna am hiberna sub frunze, desfățați de căldura acestora ce odată cu primăvara pier, iar frunzele sunt adunate de mătășurile vântului și duse pe tărâmul lor.

Primăvara mi-aș reîncepe ocupația mea împreună cu prietenii mei, aceea de a culege mult valorosul polen al florilor.

Grigore Georgiana, cls. a VII- a A

De vorba cu primăvara

Sunt patru anotimpuri. Fiecare are frumusețea lui. Dar *Primăvara* e magic!

Să privești cum mantaua albă de gheață și zăpadă se topește și natura reînvie...acel verde crud al mugurilor...cerul redevine albastru...lumea se schimbă-n jurul tău, în timp ce stai culcat pe spate în iarba proaspătă, ascultând păsările cum cântă și simțind vântul răcoros scuturându-ți pletele.

Ea apare lângă tine. Apare mereu zâmbind și se arată doar oamenilor care o iubesc cu adevărat. O privești și te uimește frumusețea ei. E-n fiecare *an* la fel. Ea nu îmbătrânește; e exact *așa* cum ți-o aminteai: înaltă, slabă, cu piele albă și ochi verzi, îmbrăcată în aceeași rochiță turcoaz de mătase, cu floricele albe în părul lung și negru, ce i se *revarsă* în valuri peste umeri, până la genunchi.

Stă în fața ta și-ți zâmbește. Nu poate face altceva. Glasul ei sunt florile, copacii, iarba...ea nu are altă voce. Te privește în ochi, îți citește din suflet și vede o ușoară tristețe, o ușoară melancolie, o ușoară părere de rău... își întinde mâna stângă spre tine și îți atinge fruntea. Te

simți învăluit de o căldură benefică, o stare uluitoare de bine, simți că de acum înainte te vei bucura de orice și nu vei mai fi trist.

-Mulțumesc.

Ea-ți zâmbește și mai larg, iar lângă tine răsare o floare albastră de nu-mă-uita.

Ii zâmbești și tu. Se uită spre cer. Te uiți și tu.

Îți cade un strop de apă pe obraz...altul...altul....se întetesc...plouă.

Ea se ridică în picioare și-ncepe să plutească spre norul cel mai de sus.

O privești pierdut...de ce te părăsește? De ce te lasă singur în ploaia rece?

Deschide gura și spune șoptit:

-Nu te speria! Soarta ți-a fost scrisă printre stropii de ploaie

ai Universului și lacrimile lui ascunse...Universul plânge ___ plânge pentru tine.

O privești nedumerit. De ani de zile n-a vorbit...de fapt, niciodată n-a vorbit.

Cum de?

Dar ea din nou parcă-ți citește gândurile:

-Uneori, cuvintele sunt insuficiente...și inutile, șoptește înainte să dispară într-o lumină albă și să se transforme într-un porumbel. Te gândești, zâmbești, te transformi și tu într-o șoptă și-o urmezi în infinit..

Grigore Georgiana, cls. a VII- a A

Ma grăbesc în întâmpinarea soarelui

Intr-o seara am visat ca cineva imi spunea ca daca voi merge si voi intampina soarelui mi se va indeplini o dorinta.Eu incantata la-m intreat: - Unde voi găsi soarele? - Asta depinde de tine .Răspunse el.

Asa ca am pornit la drum.Dupa un timp am dat de un catel si lam intreat:

-In ce parte voi găsi soarele?La-m intreat eu -Drept in in

fata răspunse el.

Asa ca am luat-o drept in fata .După ce am mai mers un pic am dat de o pisica care ma întreabă:

-Incotr-o draga fata ? -Ma indrept spre soara .Răspund eu . -Ma poți lua sip e mine? -Desigur.

Am mers ce am mers si am dat de soare dar când să-mi pun dorința ma-m trezit.

Grigore Georgiana, cls. a VII- a A

